

ZONDAG 52

De bede om verlossing uit alle gevaren

Psalm	46	:	1 en 2
Lezen:	Johannes 17:1-17		
Psalm	Geb.d.H. 7, 8, 9, 10		
Psalm	89	:	1
Psalm	43	:	3 en 4

Geliefden, het Woord van God hetwelk wij thans zouden willen prediken is naar Zondag 52 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 127, 128 en 129

Vraag 127: Welke is de zesde bede?

Antwoord: Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Dat is: Dewijl wij van onszelf also zwak zijn, dat wij niet één ogenblik zouden kunnen bestaan, en daartoe onze doodsvijanden, de duivel, de wereld, en ons eigen vlees, niet ophouden ons aan te vechten, zo wil ons toch staande houden en sterken door de kracht Uws Heiligen Geestes, opdat wij in dezen geestelijken strijd niet onderliggen, maar altijd sterken wederstand doen, totdat wij eindelijk ten enenmale de overhand behouden.

Vraag 128: Hoe besluit gij uw gebed?

Antwoord: Want Uw is het koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Dat is: Zulks alles bidden wij van U, daarom, dat Gij, als onze Koning en aller dingen machtig, ons alles goeds te geven, den wil en het vermogen hebt, en dat alles, opdat daardoor, niet wij, maar Uw heilige Naam eeuwiglijk geprezen worde.

Vraag 129: Wat beduidt het wordeken: Amen?

Antwoord: Amen wil zeggen: Het zal waar en zeker zijn. Want mijn gebed is veel zekerder van God verhoord, dan ik in mijn hart gevoel, dat ik zulks van Hem begeer.

Deze laatste Zondag spreekt ons dan in zonderheid van de bede om verlossing uit alle gevaren.

1. De kennis van deze gevaren
2. De machteloosheid ten opzichte van deze gevaren
3. De verlossing uit al deze gevaren

De gemeente des Heeren is vreemd in deze wereld. We hebben zojuist gehoord uit het hogepriesterlijk gebed, dat de Heere Zijn gemeente den Vader beveelt, als niet van deze wereld zijnde. Gelijkerwijs Hij van deze wereld niet is. De gemeente des Heeren is na de zondeval een vreemd element in deze ten ondergang gedoemde wereld. Daar kunnen wij niet gemakkelijk aan wennen omdat wij van nature óók van deze wereld waren. Verdoemelijk voor God, met alle andere mensen. Deze wereld was ons één en al. Daar leefden we in en daar hadden we onze hoop op gesteld, die bracht ons vermaak voort. Daarop wensten we altijd te blijven. Totdat God in ons leven ingreep en Hij ons de vergankelijkheid van dit alles deed zien; totdat Hij ons tot Zich trok en ons leven omkeerde en van deze tegenwoordige zichtbare dingen aftrok, en we door het geloof de onzichtbare wereld te zien kregen: De eeuwige God, Zijn gerechtigheid, Zijn heiligheid en Zijn heerlijkheid. Toen werden we vreemdelingen. Vanaf die tijd kon de wereld ons niet meer aan zich kluisteren.

Vanaf die tijd is de begeerte naar een beter vaderland in ons hart gekomen. Nu jagen we niet meer naar het goed, dat vergankelijk is, maar nu hebben we ons oog gericht op het eeuwig goed, hetwelk door de mot niet verteerd en door de roest niet verdorven kan worden. Naar de mate, dat de Heere, door Zijn genade, de heerlijkheid van dat eeuwig goed ons klaarder heeft doen zien en wij het middelpunt van onze zaligheid zagen in het "welbehagen des Vaders", geopenbaard in de Zoon van Zijn eeuwige liefde; naar die mate, zeg ik, zijn we steeds vreemder geworden op deze wereld. Ook wordt deze wereld ons steeds vijandiger. Hoe dichter Gods kind bij God leeft, hoeveel te meer de scheiding openbaar zal komen. Want de wereld verdraagt dit vreemde hart niet. Het is wezensvreemd aan de kinderen der wereld, omdat de kinderen Gods nu eenmaal een ander leven hebben. Met andere levens-idealen, met een andere verwachting, met een andere lust en liefde. En daarom doorkruist het leven van Gods gemeente altijd het leven der wereld en zijn het twee machten, die tegenover elkaar staan.

Een kind van God is naar zijn aard onverdraagzaam. Ja, dat klinkt u misschien vreemd in de oren, maar dat is toch waar. Ondanks alles wat men van het verbasterd christendom zegt; een kind van God is onverdraagzaam tegenover de zonde. Zou ik niet haten, die U haten en verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan? Ik haat ze met een volkomen haat. Tot vijanden zijn ze mij. O, ik denk, dat we vandaag met veel van dergelijke uitspraken, die we in de psalmen kunnen vinden, geen weg meer weten in deze wereld. Omdat we vaak, door de bekoring van het valse evangelie, de kracht van het tweesnijdend scherpe zwaard van Gods Woord hebben stomp gemaakt en dat we niet meer tegen de wereld durven te zeggen, wat Paulus zei. Paulus zei: De wereld is me gekruisigd maar ik ook der wereld. Met andere woorden: de wereld moge me haten, het zij zo; ik haat óók de wereld. Niet de mens in deze wereld, maar de wereld, vol zonde en ongerechtigheid. De zonde in de mens,

in de wereldse mens.

Welnu, zegt Paulus, laat het zo zijn. 't Is mij een bewijs, dat ik niet meer van deze wereld ben. Jezus heeft tegen Pilatus gezegd: Daaraan kunt u het zien, dat ik niet jaag naar een aardse kroon, want dan zouden Mijn dienaars voor Mij gestreden hebben. Ik zoek een hemels koninkrijk, een geestelijk koninkrijk en een eeuwig koninkrijk. En, omdat het geestelijk is, is het niet te verwerven met wapengeweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden. Nu, in het midden van zulk een wereld, leeft deze, voor de wereld vreemde gemeente. Een gemeente, die nog lang niet aan het einde van de strijd is. Een gemeente die Christus gehoord heeft, toen Hij haar op de lippen gelegd heeft: Gij dan, bidt gij aldus: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. We zijn vreemdelingen, zeg ik. Niet, zoals iemand, die met vakantie naar een ander land gaat en daar een vreemdeling is, want die vindt wel een goed onthaal; want als hij genoeg geld heeft, vindt hij ook daar allerlei mensen op zijn pad, die hem gaarne hulp bieden. Nee, als een vreemdeling, die in een vijandig land op doorreis is naar zijn vaderland.

Nu vraagt u misschien: Christus leert toch Zijn kerk bidden: Verlos ons van den boze. We hebben toch in die vorige Zondagen al gehoord, dat Gods kerk verlost is? Moet je dan nog bidden om verlossing? Is dan die verlossing niet volkomen? Mankeert er iets aan die verlossing, waar we de vorige Zondagen van gehoord en gezongen hebben. Ja, het is waar, Gods kerk is verlost, maar dat sluit nog niet uit, "het verlost moeten worden". Gods kerk is de gemeente der gelovigen; het zijn de kinderen Gods, maar zij leven nog niet in 's Vaders huis, ze zijn nog op het erf van de vijand. Ze leven nog in het land van de vijand en daarom past hun het gebed: Leid ons niet in verzoeking, Vader, die in de hemelen zijt, want we zijn nog in 's vijands land. Geheel omringd door vijanden. Erger nog, er wonen nog vele vijanden binnen in ons hart en daarom bidden wij van U: Leid ons niet in verzoeking.

We hebben ook het woord "beproeving". Ik zeg niet, dat het hetzelfde is. In oude boeken, ook wel in de Bijbel, leest u soms dat woord "verzoeking", waar wij het woord beproeving zouden gebruiken. Het dekt elkaar niet geheel. Bij beproeving, denken we meer aan het toetsen of iets dienstig is, waar wij het voor gebruiken willen. Wij beproeven een werktuig of wij het gebruiken kunnen, voor het doel waarvoor wij het gekocht of gemaakt hebben. Maar als we spreken over "verzoeking", dan denken we aan het verleiden tot het boze, tot het kwade. In die zin, alsof God mensen tot het kwade zou verleiden, kan men deze bede natuurlijk nimmer opvatten.

Een kind begrijpt, dat God nooit lust heeft in de zonde, dat Hij ook nimmer een mens kan aanzetten, of kan verleiden tot de zonde, want Hij haat en gruwet van de zonde. Als er dan staat: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, leid ons niet in verzoeking, dan moeten we het veeleer zo zien, dat dit geldt van "die wereld der verzoeking", waarin wij leven, waarin de duivel zo'n hoge toon aan slaat en waarin de lusten des levens ons telkens van het pad van Gods

geboden aftrekken en dat daarin ons verdorven vlees nog zoveel samenspannt met de kinderen dezer wereld. O Heere, God, die wereld is toch van U en die duivel is toch van U en al die geestelijke machten en geestelijke boosheden zijn toch van U! Dat hele koninkrijk van de duivel is toch ook in Uw hand, Heere Jezus. En nu vragen we van U, o Vader in de hemel, of U om Christus' wil ons niet in die verzoeking leiden wil, daar ze allen in Uw hand zijn en Gij macht hebt over de geesten, over de boze en over de duivel en over de zonde, ja, over alles. Leid ons niet in verzoeking. Want, zegt de onderwijzer: wij zijn in onszelf zó zwak, dat wij niet één ogenblik zouden kunnen staande blijven. Nu is er in het leven van Gods kind ook een zwakheid, die ons te meer aan de Heere Jezus Christus verbindt. Paulus heeft eens gezegd: Als ik zwak ben, dan ben ik machtig. Dat is een zwakheid, als vrucht van het geloof. Ik zou zeggen, dat is een "zalige" zwakheid. Dat is een zwakheid, die ons gering en klein doet denken van onszelf en die ons dicht, heel dicht bij de Heere doet schuilen. Dat is een zwakheid, mag ik het zo eens zeggen, die Adam in het Paradijs reeds had voor de zondeval. Hij schulde dicht bij de Heere, niet vanwege enig gevaar; dat was er nog niet, maar vanwege de band der liefde, die hem aan zijn Schepper verbond. Hij putte dagelijks kracht uit de gemeenschap met zijn God. Dat is een zalige zwakheid. Dat is een vrucht van het geloof.

Hoeveel te hartelijker we geloven, dat God onze Vader is en Christus onze schuld geboet heeft op het kruis, hoeveel te zwakker we zijn. Dan zien we, dat in ons geen kracht is. Dan zien we, dat we alleen staande kunnen blijven door sappen uit de wijnstok te trekken. Dan verstaan we het woord van Jezus: Zonder Mij, kunt gij niets doen. Dan blijven we in Hem en dan dragen we veel vrucht. Maar, dat wordt hier nu niet bedoeld, als er staat: omdat we van onszelf zo zwak zijn, dat we niet een ogenblik zouden kunnen staande blijven. Dat ziet dan op die zwakheid, waar we dagelijks mee te kampen hebben; op die zwakheid, waardoor we dagelijks in gevaar zijn van te zondigen en ook metterdaad zondigen. Die zwakheid in de kleinheid van ons geloof, in de geringheid en in de slapheid van ons wilsleven. De zwakheid, die ons zo menigmaal doet vertragen in de dienst van God, die ons zo hulpeloos de handen saam doet vouwen en doet zeggen: Ach, wat baat het je nu allemaal te strijden en te lopen en te spreken en te zwijgen in de dienst van God?

Wat baat het je allemaal? Dat is nu die zwakheid, die ons zo menigmaal het onderspit doet delven. Dat is die zwakheid van het geloof, die ons in de geestelijke strijd zo vaak doet onderliggen. De Bijbel staat vol van deze zwakheden van Gods kinderen, van de gemeente, van de gelovigen. Waar moet ik beginnen en waar zou ik eindigen, indien ik de zwakheden zou opnoemen, die ons in het Woord van God bekend gemaakt worden. Soms zelfs van de allerliefste, van de allersterkste kinderen van God, van de allerbegenadigste kinderen van God. Wat een zwakheden hebben ze gehad en de Heere heeft het voor ons niet verborgen. Hij heeft ook hun grote zwakheden ons bekend gemaakt. Waarom? Ach, opdat wij vrezen zouden! De

zonde is zo'n macht, zo'n verschrikkelijke macht. Als we de zonde doen, zijn we een dienstknecht, er staat eigenlijk een slaaf van de zonde. De zonde is ook daarom nog niet eens het ergste, omdat het zo'n vreselijke nasleep heeft in dood en hel, maar de zonde is zo vreselijk, omdat de zonde ons van God scheidt.

Hij die zondigt, komt steeds verder van God af te leven. Dat geldt ook van de kinderen van God. Juist voor die kinderen van God, die Gods gemeenschap gesmaakt hebben. Want het zijn úw zonden, die een scheiding maken tussen God en tussen uw ziel, dat Hij u niet hoort. Zonden maken ons zo krachteloos. Wie van Gods kinderen heeft het nooit ervaren? Wanneer wij zonden aan de hand houden, breken die zonden ons gebedsleven, en ons geloofsleven, stuk. Dan hebben we niets meer aan de preek; dan hebben we niets meer aan het lezen van Gods Woord, dan hebben we niets meer aan het gebed. Dan zoeken we Gods kinderen niet meer op, dan is er ook geen band meer, aan die ander, in wie God Zijn genade verheerlijkt heeft. De zonden, brengen ons steeds verder van God af en ze verwijderen ons ook van elkaar.

Zo zal het zijn, voordat Christus komt op de wolken des hemels. Dan zien we de doorwerking der zonde in de kerk. Dan worden de mensen tweedrachtig tegen elkaar, twistziek tegen elkaar. Zelfs in de gezinnen komt dan de twist: de schoondochter tegen de schoonmoeder, het kind tegen de vader. Dan staan zij tegen elkaar op, die bijeen horen. Dat is het gevolg van de zonde. Zonde brengt altijd scheiding. Genade geneest, genade verbindt, genade richt op, genade brengt weder tot God en tot elkaar. Maar de zonde verbreekt. Daarom bidt Gods kind: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, leid ons niet in verzoeking. Want ik ben bang, bang in deze boze wereld, bang omdat mijn hart zondig is. Bang, omdat ik gevoel tot alle kwaad geneigd te zijn. Ik kom bij U schuilend zoeken; verlaat mij niet; leid mij niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. De boze, zo wordt de duivel genoemd, de satanas, de weerstrever.

De mens kan ook boos zijn, maar de mens is nooit "de boze". Er blijft in de mens, hoe vreselijk hij ook woedt tegen God en hoe hij ook de trekken van zijn vader, de duivel vertoont, altijd nog iets menselijks. Wij worden, zolang we hier in deze wereld zijn, nooit de boze. Maar in de duivel is nooit iets goeds meer te vinden. Wanneer ik zeg, dat er in de mens altijd nog iets menselijks is, dan moet u dat natuurlijk niet zo opvatten, alsof een mens niet totaal onbekwaam zou zijn tot enig geestelijk goed. Maar wel, dat we als mens, mens gebleven zijn, zodat door Gods algemene genade er nog "goeds" in de mens is overgebleven. Niet meer goed, om mee tot God op te klimmen, maar zo, dat we nog met elkaar kunnen leven, als man en vrouw, en als ouders en kinderen. Zo, dat er ook nog veel goeds gebeurt in deze wereld om de noden van de ellendigen en van de eenzamen en van de armen en van de hongerigen te verlichten. Maar dat is bij de duivel niet. De duivel is alleen maar boos. In de duivel is níets goeds meer. Daar is in de duivel geen greintje meer overgebleven van barmhartigheid, van mededogen, van hulpvaardigheid

en van zorgzaamheid. De duivel is één en al boosheid, als hij zich in zijn ware aard, als een zwarte duivel laat zien, om je naar het verderf te slepen. Dat doet hij echter weinig. Hij laat zich veel meer zien als een duivel, die de waarheid spreekt, die het goede met de mensen voor heeft. De duivel maakt u nooit wijs: dat hij er zelf niet is, maar hij maakt u wijs, dat God er niet is. Dat hij God is en dat hij het goede voor heeft met de mensen. Maar daarin is hij de boze, want hoe hij zich ook voordoet, hij blijft altijd de boze. Ook al neemt hij een Bijbeltekst, dan probeert hij met die Bijbeltekst nog tegen God te strijden. Alles wat hij doet, doet hij als de boze.

En nu vraagt hier het kind van God, om van die boze verlost te mogen worden. Verlos ons van den boze. Want die boze richt zijn aanval op drie fronten tegelijk. Daar staat: en daartoe onze doodsvijanden, de duivel, de wereld en ons eigen vlees niet ophouden ons aan te vechten. Drie fronten: de duivel zelf en dan het front van: de duivel in de wereld en dan op het front van: de duivel in ons eigen vlees. Dat zijn doodsvijanden. Die hebben het erop gemunt om je dood te maken. Niet enkel lichamelijk, maar geestelijk dood. Totaal dood. Want hij weet wat zijn lot is. Zijt Ge gekomen om ons te pijnigen voor de tijd? Hij weet, als straks Gods tijd gekomen is, dan gaat hij de eeuwige dood in. En zolang hij hier op de aarde is, zal hij proberen om zoveel mogelijk aanhang te krijgen. Daarin heeft hij zijn helse, satanische lust, om er zoveel mogelijk met hem mee te slepen in de dood. Daarom is hij de tegenstrijder van God. Hij weet: elk mens, die bekeerd wordt; elk mens, die God aankleeft, is verlies voor hem en winst voor God. Nu wil hij die winst voor God zo klein mogelijk maken. Hij zal er alles op toe leggen om de winst voor hem, de duivel, zo groot mogelijk te maken, om daarin, kon het zijn, God te kunnen treffen. Hij houdt niet op! Het gaat er hem niet om, om u alleen te laten struikelen maar het gaat hem er om, om U te laten doodvallen, zodat ge nooit meer uit uw zonde zult opstaan. Ach, daar heeft hij ontzaglijk veel middelen voor. Waar moeten we mee beginnen om te zeggen, wat de werkingen van de duivel zijn. 't Is goed als we met Paulus kunnen zeggen, dat zijn werkingen ons niet onbekend zijn. Een machtig middel, dat de duivel gebruikt, is de twijfel. Daar is hij al mee begonnen in het Paradijs. Daar heeft hij onze eerste ouders mee gevloerd, met die twijfel, of er toch wel een God was, Die also gesproken had. Of het toch wel waar kon zijn, dat hetgeen ze gehoord hadden, waarlijk van God was. Zo komt hij ook in deze tijd, inzonderheid als "de duivel van de twijfel", die harten bij duizenden verslindt. Mensen, die geslachten lang gehoorzaamheid aan het Woord van God betoond hebben en die nu ineens aan het twijfelen gebracht zijn door de vals genaamde wetenschap, of het Woord van God toch wel is, zoals het is. Niet in het minst, onder de leiding van valse theologen. Denk alleen maar, aan de 'God is dood' theologie. Zij beweren, dat deze wereld pas mondig is, wanneer deze wereld zonder God kan. Het gaat God er om, beweren zij, dat ge zo zelfstandig zult worden, dat ge zonder God zult kunnen. Zij zien dan ook, in een wereld zonder God, het ideaal van God. Dan is de mens volkomen

zelfstandig. Dan is hij mondig, wanneer hij zelf beschikken kan over dood en leven, zelf kan uitmaken wat goed en kwaad is en God niet meer nodig heeft. Dan is God ook waarlijk dood voor deze wereld. Dat is de hoogste eer voor God. Merkt u nu, hoe duivels deze theologen inspelen op het valse eergevoel van de van God vervreemde mens? Horen we hier niet weer opnieuw de list van de duivel? Gij zult als God zijn. Dat moet Gods ideaal zijn, wanneer Hij mensen maakt, die zo ontwikkeld zijn en zo mondig zijn, dat ze God niet meer nodig hebben. Die zelf wetten kunnen maken en naar die wetten kunnen leven en het leven kunnen bewaren. Dat zijn de rechtstreekse aanvallen van de vorst des duisternis. Door middel van de twijfel heeft hij zo vele harten voor zijn theorieën gewonnen.

Dan ook nog het machtige middel, dat altijd deugdzaam gebleken is: dat is de haat, de nijd, de twist, het egosme, waarmee hij de mensen opzet tegen elkaar, om elkaars eer te roven, om elkaars goed te ontnemen, om elkaars goede naam te onteren en te lasteren. Kortom, om elkaar van deze aarde weg te doen. Dat is ook zo een van de eigen listen van de boze. Soms komt hij ook als een engel des lichts. Dan roept hij de mensen op, hun recht in eigen hand te nemen. Want, maakt hij hun dan wijs: gij hebt rechten hoor! Ge hebt mensenrechten, rechten door God u gegeven. Daar moet ge op staan en die rechten moet ge handhaven. Gij moet uw eer niet door het slijk laten halen. En zo schuift hij dan een schijnbare waarheid onder de voeten van de mens, zodat mensen in het vergeten van de rechten Gods en van het voorbeeld van Jezus Christus, zich rechten verwerft en zich veilig stelt met zijn vermeende rechten hier op de aarde.

Dan staat er verder ook, dat zijn werkterrein de wereld is. De wereld, níet zoals hij in Johannes 3 vers 16 genoemd wordt: Alzo lief heeft God de wereld gehad; maar die wereld, die in het boze ligt. Waarvan staat: Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt. Dat is de wereld, waar de boze koning over is. En, ook daar heeft de duivel zijn troeven in de hand. In deze wereld viert hij hoogtij. God geeft hem nog een kleine tijd. Wee, wee, degenen, die op de aarde wonen, want de duivel is tot u afgekomen. Johannes heeft het gezien. Hij is als een bliksem uit de hemel geworpen, de verklager der broeders, die ons verklaagt dag en nacht. Hij is niet meer in de hemel! Nu is het "wee" op de aarde. Want hij is hier gekomen. Hier is zijn strijdtoneel. In deze wereld zal hij zijn voordeel zoeken te behalen op God. Daarom is de wereld een vijand, die onderkend moet worden door de kerk van Christus. De wereld en al hetgeen, wat in de wereld is. De verleiding van de rijkdom, de bekoring van deze wereld, de wellust in deze wereld, het geld van de wereld, de kennis, die deze wereld vergadert, kortom, de totale bekoring, die van deze wereld uitgaat. En wordt dezer wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing uws gemoeds, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God zij (Rom.12:2).

Leef niet op wereldse wijze. Dat wil zeggen, gaat geen huwelijk aan, zoals de

wereld een huwelijk aangaat. Brengt geen kinderen voort, zoals de wereld kinderen voortbrengt of niet voortbrengt. Voed uw kinderen niet op, zoals de wereld haar kinderen opvoedt. Streef niet naar het goed der aarde, zoals de wereld streeft naar het goed der aarde. Verwacht het niet van deze wereld, gelijk de wereld het verwacht van deze wereld. Kortom wordt deze wereld niet gelijkvormig. Gij zijt vreemdelingen! Gij zijt op reis naar een ander vaderland. U is een beter lot bereid, uw heilzon is aan 't dagen. Houd in uw weg, het oog op God gericht. Onze Vader, Die in de hemelen zijt, verlos ons van de wereld!

Het derde terrein, waarop de duivel zijn overwinningen behaalt en waarlijk niet de minste, dat is ons eigen vlees. Het goddeloze vlees, het zondige vlees, door het kwade licht verrast. Het wellustige vlees, het eezuchtige vlees, het egoïstische vlees, maar niet minder het vrome vlees. O, daarmee heeft de duivel onder ons al wat overwinningen geboekt. Temeer, daar dit een vijand is, die ons altijd in de rug aanvalt. Die duivel zelf, staat ergens nog tegenover ons en de wereld zien we ook ergens nog voor ons. Maar dat "eigen vlees", dat is een vijand binnen in de vesting. Dat zijn de verraders die binnenin ons wonen, die telkens van binnenuit ons krachteloos pogen te maken. En u weet wel; er is geen verschrikkelijker oorlog dan een burgeroorlog. Zo is het ook met die begerlijkheden des vleeses, met die zonde van het vlees.

Er is geen heviger strijd, dan de strijd met het vlees. Dat is een innerlijke strijd. Dat is een strijd op leven en dood, waar we het dichtst bij betrokken zijn. O nee, het is niet waar, dat een christen alleen maar te kennen is aan "gelaat en gepraat en gewaad". De Heere Jezus heeft gezegd, dat de farizeeën hun aangezicht mismaakten om van de mensen gezien te worden. En wat hun "praat" betreft; niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere, zal in het koninkrijk Gods ingaan. En wat hun "gewaad" betreft; laat uw klederen te aller tijd wit zijn en laat geen olie op uw hoofd ontbreken. Weet je, waar christenen aan te kennen zijn? Aan hun nieuwe leven. Christenen zijn daaraan te kennen, dat ze vreemdelingen op aarde zijn; zij reizen naar de Godsstad; zij hebben een ander doel in het oog; zij hebben God lief gekregen en daarom verzaken ze de wereld, met al wat erin is. Dááran zijn christenen te kennen; aan de waarachtige vruchten van het nieuwe leven.

Leest men doornen van druiven of vijgen van distelen? Aan hun werken zult ge ze kennen; aan de vruchten van de Geest: liefde, geloof, vrede, blijdschap, lankmoedigheid, zachtmoedigheid en matigheid. Daaraan zijn de christenen te kennen en op dat terrein ligt ook de strijd van het leven. Dat gaat niet zozeer over uiterlijke dingen. Het zal natuurlijk ook openbaar komen in onze kleding en in ons gedrag. Het zal openbaar komen in onze hele levenshouding. Maar ik weet, dat onder een keurig kleed een verdorven hart, haat, nijd, twistgierigheid, bedrog en allerlei ongerechtigheid kan schuil gaan. Ach, de bittere vruchten daarvan komen in menig huis openbaar. Nee, geliefden, hoe de Heere ons ook vermaant, om in oprechtheid en eenvoudigheid voor Gods aangezicht te leven, zo moeten we nochtans zien of ons hart recht is met God.

En, al deze dingen doende, ons hart onderzoeken, of dat reeds vrede gevonden heeft in Christus Jezus. Of we die strijd reeds kennen tegen de inwonende zonde. Of dit reeds de dood in ons leven geworden is, dat we zondaren zijn en of deze macht ons tot zulk een verdriet geworden is, dat we onze knieën gingen buigen en zeggen: O, God aan de buitenkant is het wel in orde, want dat kan ik nog zelf, maar hier van binnen, daar zijn vijanden o, God, waar ik de deur niet voor sluiten kan, want ze zijn aan de binnenkant en ze zijn zó machtig, ze zijn zó sterk en ze brengen me telkens ten val.

O, Heere ik ben zwak, schenk U mij toch de hulp van Uw Heilige Geest. Wil ons toch staande houden en sterken door de kracht van Uwen Heilige Geest, opdat wij in deze geestelijke strijd niet onderliggen. Dat leert Gods Geest. Dat is een strijd, die niet goed is te maken met wat uiterlijke versiering. Dat is een strijd binnen in je ziel en in die strijd kan alleen de Heilige Geest je de overwinning geven.

Dat is niet een strijd, omdat ik wel eens wat zonde gedaan heb, maar dat is een strijd, omdat ik een "zondaar ben", in wie altijd maar weer opnieuw de zonde opborrelt, dan in het een en dan in het ander, die telkens weer opnieuw het pad bijster is. Daar komt nog vlees en wereld bij. Die machtige driehoofdige vijand, het is een doodsvijand. Het doet me uitroepen: O Heere neem Uw Heilige Geest niet van mij; want dan ben ik verloren! En nu bidden we: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, geef ons de kracht van Uw Heilige Geest, opdat we in deze geestelijke strijd niet onderliggen. Want als wij onderliggen, dan ligt de vijand boven, dan heeft de zonde, de satan het voor het zeggen.

Dan stralen we geen licht uit, dan zijn we geen stad op een berg. Dan kunnen we Uw Naam niet verheerlijken, dan kunnen we Uw lof niet bezingen. Dan kunnen we het pad Uwer geboden niet gaan, dan zien de mensen niet aan ons, dat we reizigers zijn naar die gouden Godsstad, naar het Vaderland hier boven. Laat ons in die geestelijke strijd niet onderliggen, maar laat ons altijd sterke weerstand bieden, totdat wij eindelijk ten ene male de overhand behouden.

Die strijd is niet uitzichtloos. Er staat hier niet: opdat wij eindelijk de overhand behalen; nee, er staat totdat. Het komt, want Gij hebt mijn omzwervingen geteld. Eens de laatste zonde en dan in eeuwigheid niet meer. Totdat wij eindelijk ten ene male de overhand behouden. We hebben die overhand reeds verkregen in onze Koning, Die voor ons heengegaan is, Die de strijd in onze plaats gestreden heeft. Zijn gerechtigheid is de onze geworden door het geloof. Maar nu die overhand te behouden, straks eeuwig in die overwinning te mogen delen en uit die overwinning te mogen leven, zonder zonde. Dat is de toekomst!

Dat is Gods belofte en die belofte is waar en zeker, die zal God vervullen. Dat is de hoop. De levende hoop, die zich daarnaar uitstrekt. Kom Heere Jezus, ja kom haastig. Ach wanneer, zal ik naderen voor Uw ogen, in Uw huis Uw Naam verhogen? Ja, hoe branden mijn genegenheên, om 's Heeren voorhof in

te treên. Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen.

De overhand behouden; Heere, nooit een stap meer terug doen, nooit een knieval meer doen voor de duivel; nooit een zonde mij meer de baas, nooit meer onderliggen, altijd de overhand behouden en dan ook altijd zingen van Gods goedertierenheden, door Wien we de overhand verkregen hebben.

Geliefden laten we hiervan zingen. Ps 89 : 1.

Onze Vader, Die in de hemelen zijt, leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze, want Uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Dat is de lofverheffing. Ik weet wel, in sommige oude handschriften wordt deze lofverheffing niet gevonden achter het Gebed des Heeren. Maar zeer veel bekwame theologen, vanaf het begin der christelijke kerk, hebben geleerd, dat ook bij de joodse gebeden in de eredienst deze lofverheffing gebruikelijk was en dat dit zulk een vanzelfsprekendheid was achter het gebed, dat de ganse kerk dit gebed altijd besloten heeft met deze lofverheffing: Want Uwer is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Dat is: Zulks alles bidden wij van U, daarom, dat Gij als onze Koning, en aller dingen machtig, ons alles goeds te geven, den wil en het vermogen hebt en dat alles, opdat daardoor, niet wij, maar Uw heilige Naam eeuwig geprezen worde. Hier bidt het kind en vraagt aan zijn Vader om verlossing van de boze. Want hij zegt: Vader U bent sterk, want van U is toch het koninkrijk, en de macht is toch van U. Gij hebt toch macht als onze Koning over alle dingen en Gij hebt toch ook het vermogen: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, Gij zijt Koning ook over onze vijanden. Gij hebt ook de kracht, dat wil zeggen, Gij hebt ook het vermogen om ons van den boze te verlossen en om ons niet in de verzoeking te leiden, want Gij sluit de muilen der leeuwen toe. Zelfs in het dal van Dura, waar de brandende oven staat, daar zijt Gij toch Koning, o Vader in de hemelen. Of het nu is in het huis van Potifar of in de zaal van Kajafas, Gij zijt toch Koning.

Bewaar ons dan, leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van den boze. Ja, ook de heerlijkheid is van U, dat wil zeggen, de eer is van U. Dat is ook een sterke pleitgrond in het gebed van Gods kinderen. Denk eens aan Mozes. Toen Mozes zag, dat het volk het voor God verzondigd had, durfde hij niets goeds van dat volk bij God voort te brengen, want er was niets goeds voort te brengen. Maar toen heeft hij gezegd: Heere als U dit volk weg doet van de aarde, wat zult Gij dan met Uw grote Naam doen? Hoe moet het dan met Uw eer. Hoe moet het dan met Uw verbond?

Hoe moet het dan met Uw gerucht, dat tot de heidenen gekomen is? Hier is Gods grote Naam in het geding, die Hij bekend gemaakt en ten volle geopenbaard heeft, in den Zoon van Zijn welbehagen, waar Hij uitgeroepen heeft: Genadig, barmhartig, weldadig, groot van goedertierenheid en van waarheid. Nu mogen we bidden met onze kinderen: Onze Vader, Die in de hemelen zijt, verlos ons. Want het gaat om Uw grote Naam. Verlos ons om

Christus' wil. Alles wat we om de eer van Gods Naam bidden, dat zal Hij ons óók schenken, want Hij heeft Zijn Naam lief. Hij zoekt zijn eigen eer, □ niet ten koste van, □ maar, in het zaligen van zondaren. Tussen de zaligheid van een zondaar en de eer van Gods Naam ligt geen verschil. Want Gods eer wordt verheerlijkt in het zaligen van zondaren, die eeuwig zullen zingen van Gods goedertierenheên. Daarom, ouders: eis van Mij vrijmoedig! Wij maken staat op Uw genâ. O, nee, niet om ons o, Heere, niet om ons; wij zijn verdorven mensen en onze kinderen dragen ons beeld, gelijk Adam kinderen voortbracht naar zijn beeld en naar zijn gelijkenis. Ze dragen Uw beeld niet Heere Jezus, maar om Uws groten Naams wil, trek ze tot U. Daarom bidden wij van U: Vader, Die in de hemelen zijt, geef ons niet over in de macht van den boze en geef ook onze kinderen niet over in de macht van den boze. Leg beslag op hun jonge hart, want het zaad zal Hem dienen. Gij hebt het toch beloofd. De dichter zong hiervan:

'Uit hem zal altijd iemand komen voort,
die de nakomers zal leren Zijn Woord.'

Heere, Gij hebt het toch beloofd, Gij zijt de God der geslachten, van Abram, van Izak en van Jacob. Om Uws groten Naams wil. Dat alles bidden wij U daarom, dat Gij als onze Koning en machthebber over al deze dingen het vermogen hebt om ons alles goeds te geven. Opdat daardoor, niet wij, maar Uw heilige Naam eeuwig geprezen worde. Geliefden, als we zelf in onze ziel de drang der liefde daartoe mogen gevoelen en bij ogenblikken de bekwaammaking door den Heilige Geest daartoe mogen ontvangen, om die heerlijke Naam van onze gezegende God en Zaligmaker te mogen roemen, dan willen we het ook samen met onze kinderen doen. Dan willen we niet, dat er één achter blijft in dat grote gezang. Dan proberen we hen te brengen in de schaduw van het kruis om die Naam eeuwig te mogen verheerlijken. En dan mogen we weten, God aan onze zijde te hebben, als we alzo bidden.

Want God heeft er een vermaak in, als onze kinderen Zijn lof vertellen. Hij heeft hen er toe verordineerd, want Hij heeft het gezegd: Uit de mond der jonge kinderen en der zuigelingen zal Uw lof worden toebereid, en zal Gods sterkte worden gegrondvest. Nu dan, is het dan niet zalig als de Heere ons laat bidden, om hetgeen, waar Hijzelf een behagen in heeft? In zulk een gebed, behoeven we niet moedeloos te vertwijfelen aan Zijn macht of aan Zijn liefde, want dan loopt ons gebed parallel met de heerlijkheid des Heeren.

Tenslotte vraagt de onderwijzer nog: Wat beduidt het woordeke Amen?

"Amen" wil zeggen: Het zal waar en zeker zijn. Want mijn gebed is veel zekerder van God verhoord, dan ik in mijn hart gevoel, dat ik dat van Hem begeer. U ziet dus, dat woordje "Amen" heeft een grote betekenis. Dat is maar niet zomaar. Dat betekent niet: nu is het afgelopen, meer weet ik niet. Dat woord Amen betekent: Ach Heere, mijn gebed is vaak zwak en mijn geloof ligt dikwijls onder, maar wat ik van U vraag om Uws Naams wil, zult Gij me toch geven. Gij zult het me geven! Zekerder nog, dan het gevoel mijns harten. O, wij mensen, die Gods genade gesmaakt hebben, wij bidden graag met

gevoel. Het is zo'n moeilijk werk, te bidden zonder het gevoel van ons hart. Het is zo'n troosteloos en mismoedig werk, onze ziel voor God uit te storten, zonder dat ons hart daarin meegaat. Het is schier onmogelijk.

Maar nu zegt dat woordje Amen: Vader in de hemel, ook al zou ik het gevoel der genade missen, Gij hebt mij niet verkoren om mijn deugden, en Gij zult me ook niet verwerpen om mijn zonden. Doe het om Uws groten Naams wil. En daarop zeg ik: Amen. Dat is het geloof, dat mijn gebed veel zekerder van God verhoord is, dan dat ik in mijn hart gevoel, dat ik dat van Hem begeer. Hij zal het geven. Hij geeft het reeds. Want, wanneer Hij ons zo door het gebed aan Hem bindt, is reeds de verhoring in beginsel ons geworden. Want wie zo bidt, heeft Gods Geest ontvangen. Die zo bidt, heeft reeds gemeenschap met God ervaren. Die zo de eer van God zoekt in de verheerlijking van Zijn Naam voor zichzelf en voor de ganse kerk des Heeren, die heeft God op het oog gekregen, die is aan zijn doel gekomen, waartoe Hij de mens gemaakt heeft. Dan zegt het woordje Amen: Gij zult het doen, Heere, want Gij hebt het beloofd. Ik ben zwak, in mij is alles ten dele, met zonde bevekt. Zelfs mijn gebed. Dan moet ik, opstaande, bidden: Heere, doe er verzoening over, want het was niet naar de regel van het heiligdom. Maar als ik Amen zeg, geloof ik, dat God het kwade er uit wegnemen zal, waar mijn eigen bedoelingen in zaten, waar ik mezelf zocht ten koste van de eer des Heeren. Maar, dat Hij datgene, wat ik bidden mag, door Zijn Heilige Geest bekronen zal met Zijn eeuwige zegen, tot eer van Zijn Naam en tot heerlijkheid van mijn ziel. Geliefden, dit is het einde van het gebed, dat Christus ons geleerd heeft en tevens het einde van het troostboek, dat God ons gegeven heeft, al eeuwen lang.

Welnu, om van het einde naar het begin te gaan, is dit nu ook úw troost, beide in leven en in sterven? Namelijk dit, dat ge niet meer van uzelf zijt, maar dat ge het eigendom des Heeren zijt? Het eigendom van Jezus Christus, Die u kocht, niet met vergankelijke dingen, goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed. Wat zegt ge hier nu op? Leven de lusten nog in uw hart, ongeremd en onbeteugeld? Zijt ge nog een vrij mens, die uw eigen wil doet op deze wereld en vecht voor uw eigen rechten?

Dan kent ge Christus niet! Dan zijt ge nog in uwe zonden! Dan zijt ge een slaaf der zonde, dan wacht u, straks voor eeuwig buiten God en Christus, in de buitenste duisternis te worden uitgeworpen met de duivel, met de wereld, buiten Gods gemeenschap en dat voor eeuwig. O, indien ge Christus' eigendom niet zijt, beween het voor God. Zoek Gods aangezicht heden nog te ontmoeten. Bid om de ontdekkingen van Zijn Heilige Geest. Ga uw hart na, toets het aan het Woord van God; hoe het komt, dat ge uw eigen leven nog leidt, dat ge de zonde nog liefhebt boven de Heere. Dat ge de wereld zoekt, dat ge nog geen toekomst hebt, geen hoop op het Vaderland. Dat de hemel waar Christus is, u niet bekoort en dat ge nog geen vijand geworden zijt van degenen die de Heere haten.

Ik zeg: Toets uw hart aan het Woord van God, hoe het komt, want de oorzaak

ligt bij ú. Gods armen waren uitgebreid. Ge hebt deze 52 Zondagen horen verklaren en ge hebt daarin de stem van God gehoord. Ge hebt daarin de boodschap van Gods heil ontvangen. Wat doet ge er mee? Dit boek gaat nu weer dicht. 't Is geopend voor uw geweten. Wat ge gehoord hebt of verzuimd hebt te horen, het is in Gods boek geschreven tot op de dag van de Heere Jezus Christus. O, God geve dat er dingen in waren, waardoor uw hart getroffen werd, waardoor ge u aangesproken gevoelde, waardoor ge in worsteling kwam tegen den boze.

Gode zij dank; Gods Woord zal niet ledig tot Hem wederkeren. Ook deze 52 Zondagen, die we u nu weer gepreekt hebben, zullen niet ledig tot God wederkeren. Dat is mijn sterkte, en dat mag úw vertroosting zijn. Daar zullen vruchten van komen. De eeuwigheid zal het openbaren welke vruchten het gedragen heeft, maar het zal vruchten dragen. Mogelijk zijn er onder u, die er weet van hebben, die tussen God en hun ziel, door de prediking uit dit troostboek tot de bekentenis van hun zonden gekomen zijn, maar die ook iets van de schittering van dat dierbaar Evangelie hebben mogen opvangen in de duisternis van hun leven. Die bij ogenblikken de stralen van het morgenrood in hun hart zagen opgaan, in welks licht zij zich al den dag mochten verblijden.

Welnu, is dat zo? Is er een droefheid naar God gewekt onder de prediking van dit Evangelie, naar de levende God? Welgelukzalig zijt ge dan indien die droefheid u geduriglijk aan Gods troon verbindt, wanneer die droefheid naar God bij u een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Is uw gebed dan nog niet zo, zoals u het graag zoudt willen en beantwoordt uw leven nog niet aan de rechtsregels, die God u gesteld heeft? Welnu, houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven. Nooddruftigen, veracht Zijn goedheid niet, nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven. Hij zal Zijn werk voleindigen tot op de dag van de Heere Jezus Christus. En indien die Christus is gaan schitteren, indien gij Hem als de banier van uw leven aanschouwd hebt, laat niets uw ziel aftrekken van achter Hem aan te gaan. Houdt in uw weg het oog op God gericht, dan zal de uitkomst ook voor u niet falen. Hij, die het beloofd heeft, is getrouw, Hij komt, Hij komt om de aard te richten. Heft dan uw hoofden omhoog, gij vromen, uw lenden omgord en uw lampen brandende en weest gij als die dienstknechten, die alzo hun heer verwachtten, wanneer hij komen zal. Hij heeft ons dit gebed op de lippen gelegd. Laat ons het met een kinderlijk hart dan gedurig bidden. Opdat we die vertroosting des Heiligen Geestes en die versterking in onze zielen mogen ontvangen. Is hier alles ten dele, we troosten ons met de verwachting, dat we straks daar zullen zijn, waar de gebeden van de Zoon van Isai een einde zullen hebben. Waar de dankzeggingen volmaakt zullen zijn voor het aangezicht van God, voor het aangezicht van Zijn Zoon Jezus Christus en waar de "Amens" Hem eeuwig zullen toeruisen. Waar de hallels der verlostten storeloos zullen worden aangeheven en de eeuwige lofzangen het oor van onze God zullen strelen en we volmaakt zullen zingen het lied van Mozes en het Lam: Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed en

dáárom zijn we voor de troon. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.